

Genesis 15, 1-6
Římanům 8, 14-17

*Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh.
To bylo na počátku u Boha.
Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest.
V něm byl život a život byl světlo lidí.
To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.
Od Boha byl poslán člověk, jménem Jan.
Ten přišel proto, aby vydal svědectví o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho.
Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa.
Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.
Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.
Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.
Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha.
A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce
jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*
Jan 1, 1-14

Sláva Synů Božích

Jsou chvíle, kdy je třeba si připomínat svůj původ, svoji historii. Kdo jsme, odkud vycházíme a kam jdeme. Co neseme za poselství. A jak se dívám do vašich tváří, potřebujete jak vážná slova, tak silné povzbuzení. Žádáte si odpověď na nevyřešenou otázku. Hledáte smysl týdenního plahočení, služeb politickými sektami ovládaného státu, práce v neziskovce, v mateřství. A navíc, můžete se ptát, kde brát lásku v unaveném manželství, pokrok ve vztahu k selhávajícím rodičům, k dětem, které by braly a přes svou dospělost nedávají. Zkrátka potřebujeme odpověď všude tam, kde je silná nejistota výsledku a tam, kde se vyžaduje nějaká oběť. Někáká přidaná hodnota.

A ještě přibudou důvody, proč si ujasnit svou identitu: Pán Bůh nám možná vezme možnost scházení pro epidemii, se kterou se pod mediální kampaní setkáváme v nebyvalé síle. Co kdyby se církev na čas nemohla scházet? Nesmírně to zvýší důležitost rodiny a jejích bohoslužeb. A nesmírně vzroste potřeba osobního společenství s nebeským Otcem. Jistě bychom mohli vymyslet nějaký mediální most, kázal bych z Roklanské a po internetu bychom kázání mohli posílat až do vašich domácností. Ale v každé podobě onoho omezení bude vše stát na osobní víře. Pak samozřejmě může přijít nějaká forma pronásledování. Půjde zase o to, zda si svou víru podržíme, když se našim dětem ve škole smějí, když nesmí děti na střední školy a na vysoké vůbec ne. Když bude jen nějaká práce pro věřící a ne jakákoliv. V té době, stejně jako kdysi, bude velmi záležet na naší osobní víře.

Ale i kdyby nic nenastalo, vnímám - někdy i vyslovenou - potřebu ujištění každého jednotlivce. Musí mít jasno, kým je, kam jde a hlavně: Potřebuje vědět, kde brát sílu na dnešek.

A tady je odpověď dnešního textu, kterou pro vás mám: *Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.* Slibuje se nám tu – moderně řečeno – kompetence k životu, síla či výkonná moc k vytoužené podobě života.

Ale protože mám vždy kolem sebe přátele, kteří mi záměrně komplikují má tvrzení (a já z toho mám docela radost), ptám se tentokrát radši dřív jejich slovy: **A kdo jsou ty Boží děti?**

„Všichni jsme Boží děti, ne?“ tvrdívají. „Ať se o nás Pán Bůh stará! Chtěl nás, nepovedlo se mu

to, selhal, tak at' se stará! A ne, že to vzdá!“ Jakpak může být někdo božím dítětem „až něco“ to je jednoznačně nespravedlivé. Co to má znamenat? Dvoustupňová víra? Na to je prostá odpověď: Však on se stará! Ale žádný rodič nesmí doma provádět domácí násilí na dětech. To se i u nás lidí trestá. Pán Bůh dělá všechno pro naše zdraví, řádnou výchovu a růst, ale kdo nechce, ten nechce. Ani kdyby se narodil v náboženské rodině a za Boží dítě byl považován dvakrát, nikdo – ani Bůh – jej nedonutí jako dítě Boží žít. O dvoustupňovou víru se nejedná, jedná se o dozrávání jedné jediné víry. Však žádný otec nesvěří volant nemluvněti.

„*Co když jenom neznají svého otce. Ovšem: Jsou i děti, které nikdy nedospějí, nemocní a postižení...*“ zjmenují oponenti své námitky. Ano, ne všichni o tom vědí, že jsou Božími dětmi. Otec je jim ukraden. Vůbec nevědí, že někde mají možnost získávat rodičovskou péči, dokonce pak i dědit. Příkladem: Tento dům byl postaven Aloisem Olivou pro sirotky. Když jsem před týdnem fotografoval Betlém v sakristii, zjistil jsem, že Betlému chybí Josef a Marie. Někdo je ukradl, shlížejí doprázdna někde z kredence svého zloděje. Bez jeslí. Jsou lidé, kterým někdo ukradl rodiče, jsou na tom jako Jezule, které hlídají cizí pastýři. Přiznávám, že je to vina církve, ona ukradla lidem nebeského otce a nahradila je komicky oblečenými postavičkami v kostele, co si nechávají říkat „otec“.

A ti, co nikdy nedospějí? Co hendikepovaní a postižení? Copak je Pán Bůh jenom pro intelektuály a mentálně vyspělé? Není především pro ty, kteří mají méně, copak jim nesliboval svou pomoc? Copak by to bylo za Otce, kdyby nevyrovnával hendikepy?

A přecházím do útoku: „*Jsou i takové děti, které svého otce odmítají. Nesedí jim, stydí se za něj.*“ Prostě: nechtějí patřit do jeho rodiny. Jsou mimo z vlastní vůle. *Sváta Karásek* napsal kdysi svůj vynikající esej o Světě, jako jeslích Vesmíru. Představil tam lidstvo jako sirotky z vlastní vůle¹. Ani je Pán Bůh nenutí, ale neutěče, nenaštve se. Naopak jim i nám znova vysvětluje, jak se Božím dítětem stát, jak jím být celou svou osobností, jak získat jistotu a oporu pro teď i pro věčnost.

A přidržím se teď textu: Mám-li odpovědět na otázku: „Kdo je tedy Božím dítětem?“ odpovídám: „Ten, kdo **Přijme Ježíše**.“

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa... říká Janův text. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.

Všimáte si to střídání časů? Dějinná skutečnost světla, které tu *bylo a přicházelo*. V minulosti tu bylo všelijakým způsobem a přicházelo v Ježíši Kristu velice osobně. Za chvíli jsme v Adventu, v času *přicházení Božího*. Ale zároveň, je to světlo, které *osvěcuje* zcela přítomně a akčně každého člověka na tomto světě. Teď a tady. Tisícinou sekundy dokáže vytvořit světlo obraz na filmu či na světločivém čipu. Vchází do současnosti a setkává se s námi.

Ač se svět – a nejenom Židé – vyznačuje odporem k vlastnickým Božím právům, k nároku vládnout a určovat co bude a nebude... Ač ti vlastní, které si stvořil k přijetí, ke komunikaci, ke společenství, jej nepřijali... On přesto osvěcuje každého přicházejícího na svět.

1 Náš dnešní svět je tedy jeslemi vesmíru, a hle: dětičky se zřikají Otce, tleskají rukama, tančí a zpívají píseň s refrény, že Bůh je mrtev. Z kojeneckého oddělení vesmíru se tak vůlí dětiček stává sirotčinec. Vzniká samospráva nebohých, logika bezprizorných, sirotci se ze strachu zabezdili, dýchají nedýchatelný vzduch, pijí otrávenou vodu, vládne právo silnějšího, právo džungle, jednotlivá oddělení se vyražďují, podivné jsou metody sirotků. U oken zemského ústavu je nával. Sirotci ve své tíživé situaci touží instinktivně zahlédnout něco z velkých dějů celku. Ale okna jsou neprůhledná, buď že jsou špinavá (kdo by je myl), anebo je někteří ze sirotků zabezdili, ze strachu z *dalekosáhlého* přitloukli okenice, anebo je venku tma. Nebo, že by pro sirotky už přestalo svítit slunce spravedlnosti?

A přijmout jej, to může znamenat ve vzrušené chvíli (skoro jako Saul/Pavel, který byl před Damaškem exponován světlem shůry) že kapitulujeme nebo to může vypadat naprosto jinak. V tichém koutě, s dlouhým přemýšlením, s pohledem přes skla oken do háje či do městského ruchu – říct po všech rozumových argumentech *proti a když a přece a jak...* „*Tedy konečně Ano. Přijímám Tě!*“ Něco, jako podpis smlouvy, něco jako souhlas ke zpracování a přechovávání osobních dat. Něco jako navázání obchodních vztahů a vstup do společenství.

A uvěří v Ježíšovo jméno

Takže přijmou a uvěří, že Ježíšovo jméno je právě ono tak klíčové, tak unikátní, tak zvláštní. Ke každému účtu či zabezpečenému prostředí máme unikátní kódy. Mají určitý počet znaků a určitý počet čísel. Pozemsky unikátní, lidská mazanost je umí zlomit – a přesto jim důvěřujeme.

Uvěřit v Ježíšovu unikátnost, v jeho jméno, to znamená složit mu všechnu důvěru, věřit, že stačí spolehnout na jeho zásluhy. Věřit, že se následně podmínky spásy nezměnily a nezmění, že je možno se Ježíše, jako správce účtu, dovolat, že nezměnil číslo, nebude za něj odpovídat jeho tajemník. Že máme v nebi svého člověka.

Takoví, kteří přijali a uvěřili, se nenarodili jen po lidsku, nemají jen pozemského otce – což při sebelepším původu prostě nestačí, ale narodili se také z Boha. Což je nutné. To je, přátelé, tajemství znovuzrození...

A co je míněnou tou mocí Božích dětí?

Není to moc vůči Pánu Bohu. Děti Boží si nemohou nic vykřičet a vyvzdorovat a nemají na Otce v nebi žádnou páku. Nemohou počítat s přimhouřeným okem a protekcí. Jako děti Boží mají však možnost nebeského Otce důvěrně prosit a žádat, jak píše evangelista slova Pána Ježíše: *Proste, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Nebo by mu dal hada, když ho poprosí o rybu? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!* (Matoušovo evangelium 7, 7-11). Mohou tedy na sebe vztáhnout všechna zaslíbení. Mají lásku, do které se nemusí vtírat. Mají šanci dědit. Apoštol řekl ve čteném textu: *A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi; trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy.* Ale také to znamená odpovědnost a úkoly. Čeká se na nás a na Boží dílo v nás: *Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů.* (Římanům 8, 17 a 19) Máme tedy šanci měnit svět. A mohli bychom citovat další texty, které se o Božích dětech vyjadřují. A to necháme na příště.

Závěrem shrnu: Přátelé, chystalo se pro nás něco více, než to, co jsme dostali (či nedostali) v dětství. Ať jsme urození či kmáni, čekalo se, že dozrajeme a staneme se odpovědnými *Božími dětmi*. A to tak, že *přijmeme* Ježíše Krista a *uvěříme* v jeho unikátní úlohu v našem životě. Tak získáme to nejpodstatnější povzbuzení pro všední dny i pro velké úkoly. Tady je naše identita, která odolá ve všech bouřích dnešních dnů. Našemu Pánu díky, čest a sláva!